

sense undertiden fører mig derhen, og naar den gør det, siger jeg det uforbeholdent. I Landstinget gik det anderledes, der var der stadig Modstand fra Venstres Side i dette Spørgsmaal, og saa besluttede man i Stedet for Paragraffen, som den var affattet i Folketinget, i Loven at indsætte en Paragraf, der lød saaledes: „Der vil af Regeringen inden 1. December 1921 være for Rigsdagen at fremsætte Forslag til Lov om Revision af § 44 i Lov Nr. 489 af 12. September 1919. Hvis nævnte Revision ikke har fundet Sted inden 1. April 1923, vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjenesten, ikke kunne vedblive hermed, medmindre ny Tilladelse gives; Ministerens Afgørelse heraf træffes efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg.“ Naar man fra konservativ Side gik med til i Stedet for den Paragraf, vi havde vedtaget i Folketinget, at tage den her nævnte ind i Loven, var det, saa vidt jeg forstod, ud fra to Hensyn. Før det første Vedligeholdelse af det gode Samarbejde med Venstre, som er os magtpaaliggende, og for det andet, at denne Bestemmelse, anvendt paa rette Maade, vilde kunne give samme Garanti som den Bestemmelse, der var vedtaget i Folketinget. At dette var Tilfældet, fremgaar klart af Motiveringen i Betænkningen til Landstingets Affattelse. Der staar nemlig, at Flertallet, Konservative og Venstre, foreslaar en ny Affattelse af § 14 i Tjenestemandsløven i Forvisning om derved at have tilvejebragt samme Betyggelse, hvad det omhandlede Forhold angaar, som opnaas ved den Form, hvori den nævnte Paragraf i Lovforslaget, som det foreligger fra Folketinget, fremtræder. Nu tror jeg nok, man uden at være Spaamand kan sige, at den Affattelse, som det foreliggende Lovforslag nu har, absolut ikke giver, i hvert Fald for de udenrigske Tjenestemænds Vedkommende, samme Betyggelse, som den Paragraf, der var vedtaget i Folketinget, vilde have givet.

Den højtærede Statsminister, hvis Udtalelser fra Formens Side altid er hævet over Kritik og fra Indholdets Side altid er Drøftelse værd, udtaler sig i sin Fremsettelsesale dels om den subjektive Side, dels om den objektive Side. Angaaende den subjektive Side af dette Spørgsmaal siger den højtærede Statsminister: „Om Forholdet i al Almindelighed maa jeg sige, at trods bitre Ord, der kan være faldet overfor Tjenestemændene under Forhandlingerne om denne Sag, maa jeg paa Regeringens

Vegne udtale, at jeg føler mig ganske overbevist om, at der i det hele og store ikke er nogen Behøjeelse at rette mod vore Tjenestemænd for, at de har ladet private Interesser paavirke Varetagelsen af deres Embede; heller ikke i de Tilfælde, hvor de har haft slige lønnede Hverv, tror jeg, man med nogen Ret kan sige, at det er sket. Jeg finder i alt Fald, at det er en Pligt overfor Tjenestemændene ikke at antage noget saadant om dem, naar man ikke er i Stand til at bevise det. Regeringens Opfattelse er, at dette Forhold har ikke virket skadeligt i den Forstand, at der paa nogen Maade kan lægges vore Tjenestemænd noget til Last med Hensyn til at lade sig paavirke af private Interesser.“ Dette Statsministerens Standpunkt, hvad den subjektive Side af Sagen angaar, kan jeg i det store og hele ganske slutte mig til.

Det samme er Tilfældet med Hensyn til den objektive Side af Sagen. Om denne siger den højtærede Statsminister: „Noget ganske andet er, at Forholdet alligevel kan gøre Skade, navnlig naar Tjenestemændene“ — og nu gaar den højtærede Statsminister over til at omtale Forholdene for de tre Kategoriers Vedkommende, som havde faaet Udtryk i Lovforslaget i Folketingets Affattelse af Paragraffen i Fjor, og som ogsaa har faaet Udtryk i den Paragraf, som nu er foreslaaet — „udøver Næringsvirksomhed og derved kommer til at drive en Konkurrence med Landets almindelige næringsdrivende, som man ikke kan undre sig over, at disse er meget misfornøjede med, fordi den kan være meget skadelig for dem“. Dette Standpunkt kan jeg fuldt ud slutte mig til.

„At Tjenestemændene har lønnede Stillingen i erhvervsdrivende Selskabers Bestyrelse, er ligeledes et Forhold, der ganske naturligt vækker en vis Utryghed. En Forretningsmand skal i Eks. op og forhandle fortroligt med denne eller hin Statsmyndighed og maa sætte en Tjenestemand ind i visse Forhold vedrørende hans Forretning, som han ikke vil have bragt til almindelig Kundskab. Han træffer da en Embedsmand, der sidder i Bestyrelsen for et med ham konkurrerende Selskab. Jeg gaar ud fra, at denne Embedsmand vil tage Forholdet fuldt ud loyalt og samvittighedsfuldt. Men man kan ikke undre sig over, at der hos den paagældende Forretningsmand, der kommer op og bliver sat i den Situation, kan vækkes nogen Utryghed, og det en Utryghed, som er til Skade for Samfundet og ikke mindst til Skade for Tjeneste-